

John

FOWLES

Sběratel

FLEET

John Fowles

Sběratel

John

FOWLES

Sběratel

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © J. R. Fowles Ltd, 1963
Translation © Eliška Hornátová, 1988, 2014

ISBN 978-80-7473-231-7

que fors aus ne le sot riens nee

1

Když byla doma z internátní školy, vídal jsem ji skoro každý den, protože bydleli přímo proti zadnímu traktu radnice. Mokrát jsem ji vídal přicházet i odcházet, i její mladší sestru, často s mládenci, což mě samozřejmě netěšilo. Když se mi povedlo odtrhnout se na chvíli od pořadačů a účetních knih, postával jsem u okna a nad matovým sklem jsem koukal na protější stranu ulice a občas jsem ji zahlédl. Večer jsem si to poznačil do diáře se záznamy o svých pozorováních, nejdřív písmenem X a potom, když už jsem věděl, jak se jmenuje, písmenem M. Několikrát jsem ji potkal i venku. Jednou jsem stál hned za ní ve frontě v městské knihovně na Crossfield Street. Ani o mě očima nezavadila, ale já jsem se zezadu díval na její hlavu a na vlasy spletené do dlouhého copu. Byly hodně světlé, hedvábné, jako je na podzim chmýří na totenu. Cop jí sahal až skoro do pasu, někdy vpředu, někdy vzadu. Někdy ho nosila stočený. Jen jedinkrát před tím, než se tu stala mým hostem, se mi poštěstilo vidět ji s vlasy rozpuštěnými, a to jsem koukal jako u vytržení, jaká je to krása – byla jak mořská panna.

Jindy, když jsem byl o volné sobotě v Přírodovědném muzeu, vracel jsem se s ní stejným vlakem. Seděla bokem ke mně tři místa přede mnou a četla knihu, takže jsem se na ni mohl dívat třicet pět minut. Vždycky, když jsem ji viděl, jsem měl pocit, jako by to byl nějaký vzácný exemplář, co se k němu člověk blíží náramně opatrně, tak říkajíc se zatajeným dechem. Například světle žíhaný perletovec. Vždycky jsem na ni takhle

myslel, čímž mám na mysli slova jako takřka nepolapitelný, sporadický a velmi ušlechtilý – ne jako ty ostatní, i když pěkné kousky. Něco spíš pro opravdového znalce.

Ten rok, co ještě chodila do školy, jsem vlastně ani nevěděl, kdo to je, jenom to, že její otec je doktor Grey. A na jedné schůzi naší sekce sběratelů jsem náhodou zaslechl něco o tom, že její matka pije. Jednou jsem tu paní slyšel v nějakém obchodě, mluvila hrozně afektovaně, už od pohledu ten typ člověka, co by mohl pít, celá našminkovaná a tak.

A pak se objevila v místních novinách zprávička o tom stipendiu, co získala, a jak je nadaná, a také její jméno, stejně krásné jako ona – Miranda. Tak jsem se dozvěděl, že studuje v Londýně výtvarné umění. Co vyšla ta zpráva v novinách, jako by se něco opravdu změnilo. Zdálo se mi, že jsme si teď bližší, i když samozřejmě jsme se pořád ještě normálně neznali.

Nevim, v čem to bylo, ale hned, jak jsem ji uviděl poprvé, jsem věděl, že je to ta pravá. Ovšemže, nejsem pošetilý, věděl jsem, že je to jen krásná vidina, a bylo by to tak zůstalo, nebýt těch peněz. Snil jsem o ní, vymýšlel jsem si příběhy, jak jsem se s ní seznámil, dělal věci, kterým se obdivovala, oženil se s ní a tak. Ale nic neslušného, to nikdy – až pak, jak k tomu dojdou později.

Ona kreslila a já jsem se staral o svou sbírku (ve svých snech). Měla mě ráda, i mou sbírku, a vždycky přitom kreslila a pak ty obrázky vybarvovala, a tak jsme spolu pracovali v krásném moderním domě v ohromném pokoji s takovým tím velikánským oknem. Pořádali jsme tam schůzky sběratelské sekce a já jsem už přitom nebyl skoro pořád zticha, abych neřekl něco špatně, ale tvořil jsem s ní pár oblíbených hostitelů. Ona půvabná s těmi svými plavými vlasy a šedýma očima, a samozřejmě ostatní muži celí zelení závistí.

Mé krásné sny o ní mi kazily jen chvíle, kdy jsem ji zahlédl s jistým mladíkem, takovým študovaným frajířkem, který měl sportovní vůz. Jednou jsem vedle něho čekal v Barclayově bance, abych něco uložil, a slyšel jsem ho říkat, chtěl bych to v pětilibrovkách. Vtip byl v tom, že měl šek jenom na deset liber. To jsou přesně oni, jeden jako druhý! A někdy jsem ji viděl, jak nasedá do jeho vozu, nebo jsem je v něm viděl oba ve městě a to jsem se pak v kanceláři na každého utrhoval a do svého zápisníku o entomologických pozorováních jsem si neudělal X (to bylo všechno předtím, než odjela do Londýna, pak ho nechala). V takových dnech jsem se oddával ošklivému snění. Plakala nebo obyčejně klečela. Jednou jsem si dokonce představoval, že jsem ji uhořel do obličeje, jak jsem to kdysi viděl u jednoho chlápka v nějaké televizní hře. Tenkrát to možná všechno začalo.

Otec se mi zabil v autě. To mi byly dva roky. Stalo se to v roce 1937. Byl opilý, ale teta Annie vždycky tvrdila, že ho k pití dohnala moje matka. Nikdy jsem se nedozvěděl, co se vlastně přihodilo, ale matka brzy nato odešla z domova a nechala mě u tety Annie. Chtěla si jen užívat. Sestřenice Mabel mi jednou řekla (když jsme se jako děti škorpili), že to byla coura a že utekla s nějakým cizincem. Byl jsem hloupý, šel jsem se na to rovnou zepat tety Annie, která ovšem, pokud to opravdu bylo zapotřebí, všechno zamluvila. Dnes už je mi to jedno, a jestli ještě žije, nechci se s ní setkat. K čemu by mi to bylo? Teta Annie vždycky dlouze vykládala, že jí není žádná škoda, a já si to myslím taky.

A tak jsem vyrostl u tety Annie a strýčka Dicka spolu s jejich dcerou Mabel. Teta Annie byla otcova starší sestra.

Strýček Dick umřel, když mi bylo patnáct. To bylo v roce 1950. Jeli jsme tenkrát na ryby k Tringské nádrži

a já jsem se jako obvykle se sítkou a ostatním náčiním pustil za motýly. Když jsem dostal hlad a vrátil se na místo, kde jsem ho nechal, našel jsem tam hlouček lidí. Myslel jsem, asi chytil nějakýho klacka. A zatím ho ranila mrtvice. Dovezli ho domů, ale víckrát už nepromluvil a nikoho z nás pořádně nepoznal.

Dny, které jsme takhle strávili společně – ne doslova, protože já jsem se vždycky někde honil za motýly, kdežto on vysedával u svých prutů, ale spolu jsme vždycky obědvali a jeli tam a zpátky –, byly rozhodně nejhezčí dny, jaké jsem kdy zažil (hned po těch, o kterých budu vyprávět). Když jsem byl ještě malý, teta Annie a Mabel nad mými motýly ohrnovaly nos, ale strýček Dick se mě vždycky zastal. Pro kus dobré práce měl vždycky uznání. Se stejným zaujetím jako já seděl a sledoval, jak se líhne nové imago, jak si rovná a suší křídélka a zlehka si je ozkouší. Také mi udělal místo v kůlně pro mé sklenice s housenkami. Když jsem vyhrál cenu v amatérské soutěži za kazetu s perletovci, dal mi libru pod podmínkou, že to neřeknu tetě Annie. Ale nač to dál rozvádět, prostě byl na mě hodný jako otec. Když jsem pak držel v ruce ten šek, vzpomínal jsem – samozřejmě vedle Mirandy – především na něj. Byl bych mu dal ty nejlepší pruty a náčiní a vůbec všechno, po čem toužil. Ale nebylo mi to dopřáno.

Sázel jsem sazku od toho týdne, kdy mi bylo jednadvacet. Každý týden stejný rozpis za pět šilinků. Starý Tom a Crutchley, kteří se mnou pracovali v odboru domovních daní, a ještě některá děvčata sázeli společně velkou sumu a pořád za mnou chodili, abych se k nim přidal, ale já byl vlk samotář... Nikdy jsem je neměl rád, ani starého Toma, ani Crutchleyho. Tom je podlízavý, věčně leští kliky na naší místní správě a točí se kolem hlavního pokladníka pana Williamse. Crutchley je

sprosták a sadista. Nikdy si nedal ujít příležitost, aby se nějak posměšně nevyjádřil o mém koníčku, zvláště když u toho byla děvčata. Tak třeba „Fred je nák utahanej,“ vykládal, „asi mu přes víkend dal zabrat nějakej zelnej bělásek,“ nebo „Kdopak byla ta babočka, co jsem tě s ní zahlíd včera večer?“ Starý Tom se pokradmu šklebil a Jana, Crutchleyova dívka, co pracovala v odboru čištění města a věčně se motala v naší kanceláři, se tomu hihňala. Ta byla pravý opak Mirandy. Přisprostlé ženy, zvláště děvčata, jsem nikdy nemohl vystát. A tak jsem sázel sám, jak už jsem říkal.

Šek byl na 73 091 liber a pár šilinků a pencí. Hned to úterý, jak mi v sázkové kanceláři potvrdili, že je všechno v pořádku, zatelefonoval jsem panu Williamsovi. Měl zlost, že takhle odcházím, to jsem poznal, i když nejdřív prohlásil, že má radost a že všichni z toho prý určitě mají radost, což pochopitelně, jak vím, nebyla pravda. Dokonce mi navrhl, abych městu poskytl půjčku na pětiprocentní úrok. Někteří lidé na radnici vážně ztrácejí veškerou soudnost.

Udělal jsem, co mi v sázkové kanceláři poradili, a odjel hned s tetou Annie a s Mabel do Londýna, dokud ten rozruch neutichne. Starému Tomovi jsem poslal šek na 500 liber a požádal ho, aby se rozdělil s Crutchleyem a s ostatními. Na jejich děkovné dopisy jsem neodpověděl. Bylo z nich jasné, že mě pokládají za škroba.

Jediná moucha, která mi seděla v hlavě, byla Miranda. V tu dobu, kdy jsem vyhrál, byla doma na prázdninách z té své výtvarné školy a zahlédl jsem ji jen v tu šťastnou sobotu ráno. Celý čas, co jsme byli v Londýně a jen utráceli a utráceli, jsem si říkal, že už ji nikdy neuvidím. Pak mě napadlo, že jako bohatý jsem teď vlastně dobrá partie, ale pak jsem si zase uvědomil, jak je to směšné, že lidé se přece berou z lásky, zvláště takové dívky jako Miranda. Chvilkami jsem si dokonce umiňoval, že na

ni zapomenu. Jenže člověk si nemůže poručit, že zapomene – to se buď stane, nebo ne. A mně se to nestalo.

Pokud máte možnost zbohatnout a nemáte, jako dnes většina lidí, mravní zábrany, můžete si, myslím, se spoustou peněz, když se k nim dostanete, náramně užívat. Ale já mohu říct, že jsem takový nikdy nebyl, ve škole jsem ani jednou nedostal žádný trest. Teta Annie je neanglikánská protestantka, nikdy mě nenutila chodit do kostela a podobně, ale přece jen jsem byl vychován podle určitých zásad, i když si strýček Dick někdy zašel do hospody, tak aby teta nevěděla. Až po mnoha hádkách mi teta Annie dovolila kouřit cigarety, když jsem se vrátil z vojny, ale vždycky jí to bylo proti mysli. I teď, když jsem měl celé jmění, stejně pořád říkala, že utrácení se přičí jejím zásadám. Mabel ji za to mezi čtyřma očima hubovala (jednou jsem ji slyšel), ale já jsem stejně prohlásil, že jde o moje peníze a moje svědomí, že si může vzít, kolik chce, anebo nic, když nechce, a že její náboženství neříká nic o tom, jestli smí nebo nesmí přijímat dary.

Tohle všechno tu povídám proto, že jsem se párkrát trochu víc napil, když jsem sloužil u finančního sboru, zvláště v Německu, ale nikdy jsem neměl nic se ženami. Ani jsem na ně moc nemyslel, než se objevila Miranda. Já vím, že nejsem ten typ, který se líbí děvčatům. Vím, že takoví jako Crutchley, který podle mě není nic než obyčejný sprosták, to s děvčaty umí náramně dobře. Na radnici po něm některé jely, že to až bylo nechutné. Je v tom něco primitivního, živočišného, co mi nebylo dáno. (A jsem rád, že ne, protože kdyby nás takových jako já bylo víc, bylo by na světě líp, to je můj názor.)

Když člověk nemá peníze, vždycky si představuje, že to pak bude docela jiné. Já jsem nechtěl víc, než co se slušelo, nic přemrštěného, ale hned v hotelu jsme

poznali, že se navenek chovají uctivě, a to také bylo všechno. Ve skutečnosti na nás koukali s opovržením, že máme tolik peněz a nevíme, co s nimi. Za mými zády ve mně viděli pořád jen to, co jsem byl – úředníčka! I kdybych rozhazoval sebevíc, nikam to nevedlo. Jakmile jsme promluvili nebo něco udělali, hned nás prokoukli. Jako by zrovna říkali, jen se netvařte, my víme, co jste zač, jděte si, odkud jste přišli.

Vzpomínám si, jak jsme šli jednou na večeři do nóbl restaurace. Byla na seznamu, který nám dali v sázkové kanceláři. Vařili tam dobře, jedli jsme, ale já jsem ani nevěděl, jakou to má chuť, když jsem viděl, jak po nás lidé koukají a jak se chovají – ti podlízaví cizí číšníci a vůbec – a jak se tam na nás všechno dívá spatra, protože nemáme takové vychování jako oni. Četl jsem nedávno jeden článek o chování společenských tříd – mohl bych jim o tom leccos povědět. Podle mého je Londýn celý jen pro lidi, kteří mají vystupování jako ta študovaná smetánka, co vychází z lepších škol, a když tohle nemáte vrozené a také vám chybí patričná řeč lepších kruhů, stejně se nikam nedostanete – myslím tím ovšem Londýn boháčů, West End.

Jednou večer – bylo to po návštěvě v té nóbl restauraci, kde jsem si zkazil náladu – jsem řekl tetě Annie, že se chci trochu projít, což jsem udělal. Cestou mě napadlo, že bych chtěl ženu – tedy abych poznal, jaké to vlastně je –, a tak jsem zatelefonoval na číslo, které jsem dostal od jednoho člověka, když mi slavnostně předávali ten šek. Kdybyste měl zájem, však víte o co, dodal k tomu.

„Jsem zadaná,“ odpověděl mi ženský hlas. Zeptal jsem se, jestli nemá nějaké jiné číslo, a dostal jsem dvě. Zajel jsem tedy taxíkem na adresu toho druhého. Nebudu vám vyprávět, co se dělo, stačí, když řeknu, že

jsem to nikam nepřivedl. Byl jsem příliš nervózní, snažil jsem se předstírat, že nejsem žádný nováček, ale ona mě samozřejmě prokoukla. Byla stará a odporná, strašně odporná, myslím v tom, jak se sprostě chovala, i na pohled. Utahaná, všední. Jako exemplář, na jaký by se člověk, který se vydal rozmnožit svou sbírku, ani nepodíval... Kdyby mě tam tak viděla Miranda, pomyslel jsem si. Zkoušel jsem to, jak už jsem říkal, ale nikam to nevedlo a já jsem se ani moc nesnažil.

Nejsem z těch primitivů, co se jen pořád někam derou, nikdy jsem takový nebyl, vždycky jsem měl tak říkajíc vyšší tužby. Dneska se musíš drát, aby ses někam dostal, říkával Crutchley, a také říkal, podívej se na starýho Toma, kam to s tou svou podlízavostí dotáhl. Crutchley byl s každým hned kamarád, až příliš velký, když dovolíte, na můj vkus, jak jsem už říkal. Uměl se zalichotit, když se to vyplácelo, třeba panu Williamsovi. Trochu víc života, Cleggu, řekl mi jednou pan Williams, když jsem byl na schůzi s občany. Lidé mají rádi úsměv, občas i nějaký žertík, povídal, všichni pro to nemáme buňky jako Crutchley, ale zkusit to přece můžeme. To mě vážně namíchlo. Mohu říct, že už jsem měl té radnice plné zuby, a stejně jsem odtamtud chtěl odejít.

Nijak jsem se nezměnil, to mohu dokázat. Jedním z důvodů, proč jsem přestal snášet tetu Annie, bylo, že jsem se začal zajímat o nějaké ty knížky, co se dají sehnat v krámcích v Soho, s obrázky nahých žen a podobně. Časopisy jsem mohl schovat, ale šlo o ty knihy, které jsem si chtěl koupit, a to nešlo, protože co kdyby se teta hrabala v mých věcech? Vždycky mě lákalo fotografování, tak jsem si ovšem hned koupil aparát, Leicu, tu nejlepší, teleobjektiv a všechno k tomu. Měl jsem hlavně v plánu fotografovat venku motýly jako slavný

pan S. Beufoy. Ale už dřív jsem často na svých výpravách přišel na věci, to byste se divili, co některé párky napadne dělat v místech, kde byste čekali, že si něco takového rozmyslí, a to jsem si také vyfotil.

Ta věc s tou ženskou mě samozřejmě vyvedla z klidu, kromě všeho ostatního. Teta Annie si například vzala do hlavy, že by ráda jela lodí do Austrálie navštívit svého syna Boba a strýčka Steva, svého druhého mladšího bratra a jeho rodinu, a chtěla, abych jel také, ale jak povídám, já už jsem neměl chuť být s tetou Annie ani s Mabel. Ne snad proto, že bych je nemohl vystát, ale jaké jsou, to by snad poznal každý ještě líp než já. Bylo to úplně jasné: prostáčky, kteří ještě nikdy nevytáhli paty z domova. Čekaly například, že budu pořád dělat to co ony, a že pokud budu mít náhodou hodinku sám pro sebe, vždycky jim budu referovat, jak jsem ji strávil. Den nato jsem jim řekl rovnou, že do Austrálie nepojedu. Ani se nad tím moc nepozastavily, měly snad dost času, aby si spočítaly, že to jsou koneckonců moje peníze.

Poprvé jsem se vydal hledat Mirandu pár dní poté, co jsem zajel do Southamptonu vyprovodit tetu Annie, přesně řečeno 10. května. To už jsem byl zpátky v Londýně. Neměl jsem žádný určitý plán a tetě Annie a Mabel jsem řekl, že možná pojedu do ciziny, ale po pravdě řečeno jsem nevěděl, co budu dělat. Teta Annie byla úplně vyplašená, ten večer před odjezdem se mnou měla vážný rozhovor o tom, že se nemám oženit dřív, než jí ukážu nevěstu, což, jak prý doufá, udělám. Namluvila toho spoustu, jako že jsou to moje peníze a můj život a jaký jsem k nim štědrý a tak dále, ale mně bylo jasné, že se ve skutečnosti bojí, že bych se třeba oženil a ony by pak přišly o všechny ty peníze, za které se tak jako tak styděly. Ani jí to nemám za zlé, bylo to docela přirozené, zvláště když má dceru, která je mrzák.

Já si myslím, že lidi jako Mabel by se měli bezbolestně usmrtit, ale to sem nepatří.

Měl jsem v plánu odjet na některou lokalitu (už jsem si předem nakoupil v Londýně to nejlepší vybavení), kde se vyskytují vzácné druhy a anomálie, a opatřit si kompletní sérii. Prostě někam zajet a zůstat tam tak dlouho, jak se mi zachce, chodit po okolí, doplňovat sbírky a fotografovat. Ještě než odjely, jsem si udělal řidičský kurz a koupil si speciálně upravenou dodávku. Měl jsem záslusk na spoustu druhů – otakárka, například, ostruháčka trnkového a modráška černoskvrného, vzácné druhy hnědásků, jako je jitrocelový a kostkovaný. Zkrátka exempláře, které většina sběratelů zkusí chytit jen jednou za život. A můry. Počítal jsem, že bych je mohl přibrat.

Tím vším se snažím vysvětlit, že to, že se stala mým hostem, přišlo najednou, že v tom nebylo nic, co bych si naplánoval v okamžiku, kdy jsem přišel k těm penězům.

Ted' ovšem, když mi teta Annie a Mabel nepřekážely, koupil jsem si všechny ty knihy, co jsem chtěl, o některých jsem ani nevěděl, že takové věci existují, po pravdě řečeno připadalo mi to dost hnusné. Říkal jsem si, tak ted' tady s tímhle vším trčím v hotelovém pokoji a je to docela jiné než to, o čem jsem snil, když jsem si představoval Mirandu a sebe. Najednou jsem viděl, že jsem se vmyslel do situace, jako kdyby z mého života úplně odešla, jako kdybychom nebydleli jen pár mil od sebe (přestěhoval jsem se tehdy do hotelu v Paddingtonu), a vůbec jako kdybych nakrásně neměl fůru času, abych si zjistil její adresu. Bylo to snadné. Vyhledal jsem si v telefonním seznamu Sladeovu akademii výtvarných umění a čekal jsem před ní jednou ráno ve své dodávce. Ten vůz byl vlastně jediný velký luxus, který jsem si dovolil. V zadní části byl speciálně upravený, bylo tam

plní lůžko, které se mohlo sklopit a dalo se na něm spát. Koupil jsem si ho, aby se do něj vešly všechny potřebné věci, až budu jezdit po venkově, a také jsem myslel na to, že když budu mít dodávku, nebudu pořád muset vozit tetu Annie a Mabel, až se vrátí. Rozhodně jsem si ho nekoupil pro ten účel, pro který jsem ho použil. Celá ta věc mě napadla zčistajasna, skoro jako nějaký geniální nápad.

To první dopoledne jsem ji nezahlédl, ale druhý den konečně ano! Vyšla s houfem dalších studentů, většinou to byli chlapi. Srdce se mi rozbušilo a udělalo se mi skoro špatně. Aparát jsem měl po ruce, ale neodvážil jsem se ho použít. Vypadala úplně stejně: měla lehkou chůzi, protože pořád nosila nízké podpatky, necupitala tak jako většina děvčat. Na muže přitom jako by vůbec nemyslela. Byla jako pták. Celou dobu hovořila s nějakým mladíkem, který měl černé, krátce zastřižené vlasy s malou ofinkou a vypadal velmi umělecky. Bylo jich šest, ale s tím jedním potom přešla na druhou stranu ulice. Vystoupil jsem z dodávky a pustil se za nimi. Nešli daleko, jen kousek do jedné kavárny.

Vstoupil jsem tam náhle také, ani nevím proč, jako kdyby mě tam něco táhlo, skoro proti mé vůli. Bylo tam plno, studenti, umělci a tak. Většinou vypadali jako beatnici. Vzpomínám si, že tam na stěnách visely takové podivné masky a předměty. Snad to mělo být něco afrického.

Byl jsem tak nervózní z té spousty lidí a z toho hluku kolem, že jsem ji nejdřív ani nezpozoroval. Seděla až vzadu na konci druhé místnosti. Já jsem se usadil na vysoké stoličce u pultu, odkud jsem měl dobrý výhled. Ale neodvážil jsem se podívat tím směrem příliš často a v té druhé místnosti bylo dost šero.

A pak najednou stála přímo vedle mě. Dělal jsem, že čtu noviny, a tak jsem ji ani neviděl vstát. Cítil jsem,

že jsem celý rudý, upíral jsem oči na slova, ale nedokázal jsem nic přechít, neodvážil jsem se na ni pohlédnout ani koutkem oka – byla tak blízko, že se mě skoro dotýkala. Měla na sobě kostkované šaty (tmavomodrá kostka s bílou), nahé paže měla opálené, vlasy rozpuštěné po zádech.

„Nemáme ani vindru, Jenny,“ řekla, „vidte, zlatíčko, že nám dáte dvě cigarety?“ Dívka za pultem odpověděla: „Už ne,“ nebo něco takového, a ona zase: „Zítرا, přísahám,“ a potom ještě: „Vřelé díky,“ když jí je dívka podala. Trvalo to asi jen pět vteřin, hned zas byla zpátky u toho mladíka, ale to, že jsem ji slyšel promluvit, změnilo ji z jakoby vysněné bytosti ve skutečnost. Nedovedu říct, co bylo na jejím hlase zvláštního. Bylo na něm samozřejmě znát, že je vzdělaná, ale nezněl afektovaně ani podlízavě, o ty cigarety neškemrala ani si neporoučela, docela nenuceně o ně požádala a člověk neměl dojem, že ze sebe dělá něco lepšího. Dalo by se říct, že mluvila tak, jak chodila.

Honem jsem zaplatil, vrátil se k vozu, v něm do hotelu Cremorne a tam do svého pokoje. Byl jsem z toho celý pryč. Trochu i proto, že si musela půjčovat cigarety, protože na ně neměla, a já přitom měl šedesát tisíc liber (deset tisíc jsem dal tetě Annie), které bych jí byl rád položil k nohám – tak jsem to prostě cítil. Cítil jsem, že bych udělal všechno pro to, abych se s ní seznámil, abych jí udělal radost, abych se s ní spřátelil a mohl se na ni dívat volně, a ne ji špehovat. Abyste pochopili, jak mi bylo: dal jsem do obálky pět pětilibrovek, co jsem měl u sebe, napsal adresu Slečna Miranda Grayová, Sladeova akademie výtvarných umění..., jenomže jsem ji samozřejmě neodeslal. Byl bych to udělal, kdybych byl mohl vidět, jak se zatváří, až ji otevře.

Tehdy jsem si poprvé představil to, co jsem si vysnil a co se mi potom vyplnilo. Začínalo to tím, že ji někdo

přepadl a já jsem přiběhl a zachránil ji. Pak jsem to pojednou byl jakoby já sám, kdo ji přepadl, jenže jsem jí neublížil. Odnesl jsem ji do vozu a odvezl do nějakého domu na odlehlé místo a tam jsem ji držel v zajetí, ale zacházel jsem s ní hezky. A ona postupně poznala, jaký jsem, začala mě mít ráda a tenhle sen pak pokračoval v představách, jak spolu žijeme v hezkém moderním domě jako manželé, s dětmi a tak dále.

Tahle vidina mě přímo pronásledovala. V noci mi nedala spát a ve dne jsem pro ni zapomínal, co dělám. Po byt v hotelu Cremorne jsem si stále prodlužoval. Teď už to nebyl pouhý sen, ale něco, co se mělo jako doopravdy stát (stále jsem to ovšem bral jenom „jako“), a tak jsem promýšlel způsoby a prostředky – všechno, co bych musel zařídit a na co bych musel pamatovat, a jak bych to provedl a tak. Uvažoval jsem, že se s ní nikdy nemohu seznámit normálním způsobem, ale když bude u mě, pozná moje dobré stránky a všechno pochopí. Pořád jsem měl v hlavě, že to pochopí.

Začal jsem také číst lepší noviny – ze stejného důvodu, jako jsem zašel do Národní galerie a do Tateovy galerie. Moc mě to tam nenadchlo, připomínalo mi to vitríny s cizokrajnými druhy v entomologickém sále Přírodovědného muzea – byly sice krásné, to ano, ale neznal jsem je tak, jako jsem znal naše britské druhy. Ale šel jsem tam, abych s ní měl o čem mluvit, abych nevypadal jako nevzdělanec.

V jedněch nedělních novinách jsem v rubrice Prodej nemovitostí uviděl velkými písmeny vytištěný inzerát. Nic jsem tam nehledal, prostě mi padl do oka, jak jsem obracel stránku. Stálo tam:

DALEKO OD HLUČÍCÍHO DAVU?

Přesně takhle. Text pak pokračoval:

Starý venkovský dům, kouzelná samota, velká zahrada, 1 hod. autem z Londýna, dvě míle od nejbližší vesnice...

a tak dále. Druhý den ráno jsem se tam jel podívat. Zatelefonoval jsem do realitní kanceláře v Lewes a sjednal si, že na mě u domu bude někdo čekat. Koupil jsem si mapu Sussexu. Tohle je na penězích to krásné – neexistují žádné překážky.

Čekal jsem něco zchátralého. Dům vypadal skutečně starobyle. Zvenku bílý s černými trámy, staré tašky. A široko daleko žádné stavení. Když jsem zastavil, ten jejich agent mi vyšel naproti. Představoval jsem si ho staršího – byl asi v mém věku, ale ten typ z nóbl soukromé školy, samé nezapné, rádoby vtipné poznámky, jako kdyby něco prodávat bylo pod jeho úroveň a jako kdyby prodávat domy bylo něco jiného než prodávat někde v krámě. Hned od první chvíle mě od té koupi odradil, protože se moc vyptával. Ale přesto jsem si řekl, že si to prohlédnu, když už jsem dojel až sem. Místnosti nebyly nijak zvláštní, ale byl tu veškerý moderní komfort, elektřina, telefon, prostě všecko. Měl to předtím nějaký námořní admirál na penzi či co, který zemřel, ten, co to koupil, pak také neočekávaně zemřel, a tak to bylo zase na prodej.

Pořád říkám, že jsem tam nejel s úmyslem zjistit, jestli by se tam někde mohl schovat tajný host. Nedovedu opravdu říct, co jsem měl vlastně v úmyslu.

Prostě nevím. Co člověk dělá, pozastírá to, co dělal dřív.

Ten člověk chtěl vědět, jestli to má být jen pro mě. Řekl jsem mu, že je to pro tetu, a byla to pravda. Řekl jsem, že to má být překvapení, až se vrátí z Austrálie, a tak dále.

Zajímalo ho, jak si stojím.

Já jsem zrovna přišel k hezkým penězům, řekl jsem, abych ho usadil. Scházeli jsme dolů po schodech a já myslel, že už jsme viděli všechno, když se o tom zmínil. Už jsem měl skoro na jazyku říct, že se mi to nehodí, že to není dost velké, abych ho ještě víc uzemnil, když prohlásil, no tak to je všechno kromě sklepení.

Muselo se vyjít zadem a tam vedle zadního vchodu byly ještě jedny dveře. Klíč ležel pod jedním květináčem. Elektřina byla samozřejmě vypnutá, ale měl s sebou baterku. Při vstupu zvenku (ze slunce) tam bylo nepříjemně chladno a vlhko. Dolů vedly kamenné schody. Když jsme sestoupili, posvítil baterkou dokoła. Někdo to tam kdysi vybílil, ale už dávno, a místy se odloupaly kusy omítky, takže stěny vypadaly jako mramorované.

Je to podsklepené po celé délce, poznamenal můj průvodce, a pak je tu ještě tohle. Posvítil baterkou a v koutě stěny proti schodům, kudy jsme sešli, jsem uviděl další dveře. Za nimi byl ještě jeden velký sklep, o čtyři schody níž než ten první. Měl nízký, trochu klenutý strop, jaké někdy vídáte v prostorách pod kostelem. Schody do něj vedly z rohu úhlopříčně, takže se zdálo, jako kdyby místnost před vámi ubíhala.

Pro orgie jako stvořené, prohodil agent.

Dělal jsem, jako bych ty jeho pitomé legrácky neslyšel, a zeptal jsem se, k čemu to bylo.

Možná, řekl, to měli proto, jak aspoň soudili u nich v kanceláři, že je to taková samota. Museli se pořádně zásobovat potravinami. Nebo to třeba byla tajná římskokatolická kaple. Jeden z elektrikářů později tvrdil, že je to pašerácká skrýš z dob, kdy jezdívali do Londýna z Newhavenu.

No a pak jsme se vrátili nahoru a vyšli ven. Když zamkl dveře a podstrčil klíč zase pod květináč, jako by to tam dole vůbec neexistovalo. Jako by to byly dva

světy. A pořád to tak je. Některý den se probudím a připadá mi to všechno jako sen, dokud nesejdu zas dolů.

Podíval se na hodinky.

Mám o to zájem, vyhrkl jsem, vážný zájem. Byl jsem tak rozčilený, až se na mě překvapeně zadíval, a já jsem dodal, myslím, že to koupím. Tak, jakoby nic. Mě samotného to překvapilo. Protože jsem vždycky chtěl něco moderního, takříkajíc současného, a ne starý barák na nějakém vystrkově.

Stál tam celý vyjevený, zřejmě překvapený, že se o to tak zajímám a že mám peníze – jako většina z nich.

Jel potom zase zpátky do Lewes. Musel tam dojet pro nějakého jiného zájemce, tak jsem řekl, že počkám na zahradě a všechno si promyslím, než se definitivně rozhodnu.

Zahrada to byla hezká, sahá až k poli, kde měli tenkrát vojtěšku – dobrá pastva pro motýly. Pole se táhne vzhůru k návrší (to je k severu). Na východ, po obou stranách silnice, která vede z údolí vzhůru k Lewes, jsou lesy. Směrem na západ jsou samá pole. Nejbližší dům, statek, je asi tři čtvrtě míle odsud dolů z kopce. K jihu je krásná vyhlídka, jenže ji zepředu clonil živý plot a několik stromů. Garáž byla také v pořádku.

Vrátil jsem se k domu, vytáhl klíč a zašel si znovu dolů do sklepů. Ten vnitřní musel být rozhodně pět až šest stop pod zemí. Bylo tam vlhko, zdi jako mokré dříví v zimě. Moc dobře jsem neviděl, protože jsem měl s sebou jen zapalovač. Trochu to tam nahánělo strach, ale já nejsem z těch, co dají na pověry.

Někdo by možná řekl, že jsem měl štěstí, když jsem našel to místo hned napoprvé, ale dřív nebo později bych byl stejně na něco přišel. Měl jsem peníze. A také vůli. Zvláštní, čemu Crutchley říkal „drát se“. Já jsem se na radnici nikam nedral, nesesedělo mi to. Ale

rád bych viděl Crutchleyho, jak by zorganizoval to co vloni v létě já, a také to provedl. Ne že bych si chtěl – jak se říká – stavět slavobránu, ale nebyla to žádná maličkost.

Tuhle jsem četl v novinách (Heslo dne): „Čím je tělu voda, tím je myslí cíl.“ To je hluboká pravda, podle mého skromného mínění. Když se Miranda stala cílem mého života, ukázalo se, že si umím poradit, nevím, kdo by to svedl líp.

Musel jsem dát o pět set liber víc, než kolik žádali v inzerátu, bylo víc zájemců. Všichni mě brali na hůl, odhadce, stavitel, tapetáři, nábytkářská firma v Lewes, u které jsem objednal zařízení. Nevadilo mi to, proč také, peníze nebyly rozhodující. Od tety Annie jsem dostával dlouhé dopisy. Když jsem na ně odpovídal, uváděl jsem jen poloviční cifry toho, co jsem zaplatil ve skutečnosti.

Objednal jsem elektrikáře, aby protáhli kabel dolů do sklepa, a instalatéry, aby tam zavedli vodu a zřídili odpad. Řekl jsem, že se chci zabývat truhlářinou a fotografováním a že tam budu mít dílnu. Vlastně jsem ani nelhal, všelijaké truhlářské práce tam bylo dost. A už jsem také dělal snímky, které jsem si nemohl dát vyvolat v obchodě. Nic špatného. Jenom milence.

Koncem srpna řemeslníci odešli a já jsem se nastěhoval. Ze začátku jsem si připadal jako ve snu. To ale brzy přešlo. Nezůstal jsem tam tak bez povšimnutí, jak jsem si představoval. Jednou přišel nějaký člověk a chtěl dát do pořádku zahradu, že prý to tu vždycky dělal, a hrozně nadával, když jsem ho odmítl. Pak zas přišel farář z vesnice a také jsem ho musel vyprovodit dost nezdovořile. Řekl jsem mu, že chci mít pokoj, že nejsem anglikán, s vesnicí že nehodlám mít nic společného, a tak se celý dotčený odporoučel. Potom se tu zastavilo

několik lidí s pojízdnými prodejny, i ty jsem musel odbýt, že si všechno nakupuju v Lewes.

Dal jsem si také odpojit telefon.

Brzy jsem si navykl zamykat přední branku. Byla to sice jen mříž, ale zamykat se dala. Párkrát jsem si všiml, že dovnitř nakukují nějací obchodníci, ale v krátké době lidem patrně došlo, že to nemá smysl. Nechali mě být, a tak jsem mohl pokračovat s přípravami.

Pracoval jsem na svých plánech asi měsíc, možná víc. Celou tu dobu jsem tu žil sám, hodilo se mi, že nemám opravdové kamarády. (Ti z radnice, to nebyli žádní kamarádi – nechyběli mně a já jsem nechyběl jim.)

Už dřív jsem tetě Annie v domácnosti leccos udělal, strýček Dick mě k tomu vedl. Na truhlaření i jinak jsem byl docela šikovný a tu místnost jsem zařídil docela pěkně, i když bych to o sobě neměl říkat. Jakmile pořádně vyschla, položil jsem na podlahu několik vrstev izolační plsti a na ně krásný, jasně oranžový koberec (působil vesele), který se dobře hodil k stěnám (ty byly vybělené). Nastěhoval jsem tam postel a prádelník, pak stůl, křeslo a tak dále. Jeden kout jsem oddělil zástěnou a za ní postavil stolek s umyvadlem, kempinkový klozet a všechny další náležitosti – vypadalo to skoro jako samostatná místnůstka. I další věci jsem opatřil, vitríny, spoustu knih o umění a nějaké romány, aby to tam vypadalo útulně, a to se mi nakonec povedlo. Na obrazy jsem si netroufl, věděl jsem, že jí by se asi líbilo něco náročnějšího.

Starost mi ovšem dělaly dveře a to, aby nebylo nic slyšet. Ve vchodu do jejího pokoje byl sice rám z pevného dubového dřeva, ale žádné dveře. Ty jsem musel vyrobit, aby tam sedly, a to bylo to nejtěžší. Ty první, co jsem udělal, tam vůbec nepasovaly, ale druhé už byly lepší. Ani chlap by je nedokázal vyrazit, natož tako-

vé útlé stvoření jako ona. Dřevo bylo dva palce silné, dobře vyschlé, zevnitř pobité plechem, aby se k němu nemohla dostat. Vážily snad metrák a zavěsit je nebyla žádná legrace, ale zvládl jsem to. Z vnější strany jsem přidělal deset palců dlouhé zástrčky. A pak jsem dostal opravdu chytrý nápad. Ze starého dřeva jsem vyrobil regály jako na knihy – jenže v nich bylo náradí a podobné věci – a připevnil jsem je dřevěnými petlicemi na dveře, takže při zběžném pohledu to vypadalo prostě jako nějaký starý výklenek s vestavěnými policemi. Ty se daly sundat a za nimi byl vchod. Tím se také zajistilo, že zevnitř nemohlo být nic slyšet. Na vnitřní straně dveří vedoucích do sklepa, které měly také zámek, jsem ještě přidělal zástrčku, aby mě nemohl nikdo vyrušit. A navíc poplašné zařízení, jednoduché, jen na noc.

Pokud jde o ten první sklep, tam jsem instaloval malý vaříč a další příslušenství. Nemohl jsem vědět, jestli tam nebude někdo kolem slídit, a vypadalo by divně, kdybych pořád nosil tácy s jídlem nahoru a dolů. Ale že to bylo vzadu za domem, moc jsem si s tím hlavu nedělal, protože tam byly jen lesy a pole. Zahrada má stejně ze dvou stran zeď a ostatek je živý plot, skrz který není vidět. Bylo to téměř ideální. Uvažoval jsem sice o schodech, které by dolů vedly zevnitř, ale přišlo by to velmi draho a také jsem nechtěl riskovat nějaké podezření. Dneska nemůžete řemeslníkům důvěřovat, chtějí všechno vědět.

Celou tu dobu mě ani nenapadlo myslet všechno vážně. Já vím, musí to znít divně, ale bylo to tak. Nikdy to ovšem neudělám, říkal jsem si, jen si tak „jako“ na to hraju. A jistě bych si ani takhle nehrál, kdybych neměl dost času a peněz. Spousta lidí, kteří se vám teď zdají šťastní, by podle mě udělala to co já, nebo něco podobného, kdyby na to měli peníze a čas, chci říct, že

by prováděli věci, které teď „jako“ odsuzují. Moc člověka kazí, říkával vždycky jeden můj učitel. A PENÍZE jsou MOC.

Dále jsem pro ni v Londýně nakoupil nejrůznější šatstvo. To bylo tak, v jednom obchodním domě jsem viděl prodavačku úplně stejné postavy, tak jsem jí popsal barvy, které – jak jsem věděl – Miranda vždycky nosila, a dostal jsem tam všechno, co mladá dívka, jak jsem se dozvěděl, může potřebovat. Vymyslel jsem si báhorku o přítelkyni ze severní Anglie, které ukradli všechna zavazadla, a tohle že má být pro ni překvapení a tak dále. Nemyslím, že by tomu prodavačka uvěřila, ale byl to dobrý obchod – nechal jsem tam to dopoledne skoro devadesát liber.

Mohl bych vyprávět až do rána, co všechno jsem z opatrnosti zařídil. Sedával jsem v jejím pokoji a snažil se představit si, jak by se mohla pokusit o útěk. Napadlo mě, že se třeba vyzná v elektřině, u dnešních děvčat je možné všechno, tak jsem pořád nosil boty s gumovými podpatky, a vždycky než jsem sáhl na vypínač, pořádně jsem si ho prohlédl. Opatřil jsem také zvláštní spalovač na její věci. Bylo mi jasné, že nic z toho nesmí opustit dům. Nic do prádelny. Vždycky se mohlo něco stát.

Konečně jsem se zas vrátil do Londýna do hotelu Cremore. Několik dní jsem ji vyhlížel, ale marně. Žil jsem v tu dobu ve stálém napětí, ale nevzdal jsem to. Fotoaparát jsem s sebou nebral, to bylo moc riskantní, a mně šlo o větší úlovek než jen o snímek z ulice. Dva-krát jsem zašel do té kavárny. Jednou jsem tam dokonce strávil dvě hodiny jakoby nad knihou, ale nepřišla. Už jsem se začínal děsit představami, že třeba umřela nebo že přestala studovat na té výtvarné škole. A pak

jednoho dne, když jsem vystupoval z podzemní dráhy na Warren Street (nechtěl jsem, aby moje dodávka byla moc známá), jsem ji spatřil. Vystupovala na protějším nástupišti z vlaku od severu. Bylo to snadné. Šel jsem za ní ven a viděl jsem, že jde směrem ke své akademii. V následujících dnech jsem vyčkával u té stanice. Ale patrně nejezdila domů podzemkou, dva dny jsem ji neviděl. Teprve třetí den jsem ji zahlédl, jak přechází přes ulici a míří ke stanici. Tak jsem zjistil, odkud jezdí. Byl to Hampstead. Tam jsem na to šel stejně. Čekal jsem na ni příští den, až přejde, a pak jsem ji sledoval asi deset minut spoustou uliček až tam, co bydlela. Přešel jsem dům, do kterého vstoupila, zjistil si číslo a na rohu pak i jméno ulice.

Ten den jsem udělal pořádný kus práce.

Tři dny předtím jsem se odhlásil z hotelu Cremorne a pak jsem se vždycky večer ubytoval někde jinde a ráno se zase odhlásil, aby mě nikdo nemohl sledovat. Lůžko v autě jsem měl připravené, i řemeny a šátky. Chtěl jsem použít chloroform, kdysi jsem si ho vyzkoušel na motýlech. Dostal jsem ho ve veřejné laboratoři. Neztrácí působivost, ale pro jistotu jsem se rozhodl přidat trochu chloridu uhličitého neboli tetrachlóru, a ten se dá koupit všude.

Projezdil jsem Hampstead křížem krážem, až jsem to tam znal od A do Z, i to, jak se odtamtud dostat co nejrychleji do Fosters. Všechno bylo připraveno. Teď už jsem mohl jen číhat na příležitost, a až se naskytne, jít na to. Měl jsem ty dny opravdu zvláštní pocit, připadalo mi to, jako kdybych celý život nedělal nic jiného. Jako kdybych byl nějaký tajný agent nebo detektiv.

Po deseti dnech to konečně vyšlo tak, jako to někdy bývá s motýly. Myslím tím, že pořád chodíte někam, kde se – jak víte – dá vidět něco zvláštního, a ono nic,

ale příště, když nic nehledáte, sedí vám na květu přímo před nosem, jako kdyby vám ho tam někdo tak říkajíc zrovna naservíroval.

Ten večer jsem čekal u vchodu do podzemky jako obvykle, vůz jsem měl zaparkovaný kousek dál v postranní ulici. Přes den bylo hezky, ale dusno a nakonec přišla bouřka a rozpršelo se. Stál jsem proti východu ve dveřích nějakého krámu, a tu jsem ji uviděl, jak jde po schodech nahoru, zrovna když se začaly hrnout davy. Všiml jsem si, že nemá plášť do deště, jen svetr. Ve chvíli zaběhla za roh do hlavní staniční budovy. Přešel jsem ulici, protože se tam teď hemžilo plno lidí. Stála v telefonní budce. Pak vyšla ven a dala se jinou ulicí, místo vzhůru do kopce jako obvykle. Šel jsem za ní a v duchu si říkal, že to nemá smysl. Nebylo mi jasné, co dělá. Pak najednou vběhla do vedlejší ulice, kde byl biograf, a vešla dovnitř. Teď už jsem tomu rozuměl. Zavolala tam, co bydlela, že leje a že půjde do kina, než přestane. Věděl jsem, že teď nastala moje příležitost, pokud jí někdo nepřijde naproti. Když zašla do kina, šel jsem se podívat, jak dlouho ten film trvá. Zhruba dvě hodiny. Risknul jsem to, snad jsem ještě dával osudu šanci, aby mě zadržel. Šel jsem do restaurace a dal si večeři. Pak jsem se vrátil k vozu a zaparkoval ho na místě, odkud bylo vidět na kino. Těžko říct, co jsem očekával, třeba měla s někým schůzku. Měl jsem pocit, jako kdyby mě unášel proud, jako když se řítím peřejemi – buď někde narazím, nebo propluju.

Objevila se sama, přesně za dvě hodiny. Už skoro nepršelo a hodně se setmělo, jak bylo zataženo. Díval jsem se za ní, jak jde obvyklou cestou do kopce. Pak jsem ji předjel a zastavil na místě, kudy musela projít. Bylo to za zatačkou, kterou ulice, kde bydlela, odbočovala vzhůru z jiné ulice. Na jedné straně rostly stromy a keře, na druhé stál hrozně velký dům na velkém pro-

stranství. Myslím, že byl prázdný. Dál při silnici stály další domy, také veliké. V prvním úseku cesty šla jasně osvětlenými ulicemi.

Tohle bylo jediné možné místo.

V kapse baloňáku jsem měl všitý zvláštní igelitový pytlík, do kterého jsem dal trochu chloroformu a tetra-chlóru s malým polštářkem tak, aby byl pořád čerstvě nasycený a v mžiku jsem ho mohl vytáhnout, až bude zapotřebí.

Na ulici se objevily dvě staré paní s deštníky (zase začalo krápat) a blížily se ke mně. To bylo přesně to, co jsem nechtěl. Věděl jsem, že tu musí být každou chvíli, a málem jsem to tehdy rovnou vzdal. Ale hodně jsem se skrčil a ženy kolem mě přešly – tak zapovídané, že si snad nevšimly ani mě, ani dodávky. Zaparkovaných aut tam bylo kolem spousta. Uběhla asi minuta. Vystoupil jsem a otevřel zadní dveře. Všechno jsem měl propočítané. A pak už byla docela blízko. Objevila se za zákruhem tak rychle, že jsem si málem nevšiml, že už je tady, na dvacet kroků ode mě. Nevím, co bych byl udělal, kdyby byla jasná noc. Ale byl tu ten vítr ve stromech, každou chvíli se hlasitě rozšuměly. Viděl jsem, že za ní nikdo nejde. A pak už kráčela po chodníku přímo vedle mě. A zvláštní věc, pobrukovala si nějakou melodii.

Promiňte, zavolal jsem na ni, vyznáte se trochu ve psech?

Zastavila se. „Proč?“ zeptala se.

Je to hrozné, já jsem zrovna jednoho přejel, řekl jsem. Vběhl mi do cesty. Teď nevím, co s ním mám dělat. Mrtvý není. Nakoukl jsem starostlivě do vozu.

„Chudinka malá,“ vyhrkla soucitně.

Zamířila ke mně, aby se podívala dovnitř. Přesně, jak jsem čekal.

Žádná krev tu není, ujišťoval jsem ji, ale nemůže se hýbat.

Obešla otevřené zadní dveře a já jsem ustoupil, jako bych jí nechtěl zaclánět. Předklonila se, aby tam nakoukla, bleskově jsem obhlédl ulici, nikde nikdo, a pak jsem ji dostal. Nevydala ani hlásek, tak ji to zřejmě překvapilo. Přimáčkl jsem jí polštářek, který jsem předtím držel v kapse, přímo na ústa a na nos, tiskl jsem ji k sobě, až jsem cítil zápach chloroformu, rvala se jako ďas, ale nebyla žádný silák, spíš drobnější, než jsem si myslel. Z hrdla jí vycházely nějaké klokotavé zvuky. Zase jsem se podíval na ulici a říkám si, už je to tady, bude se bránit a já ji budu muset uhodit nebo utéct. Už jsem chtěl málem vzít do zaječích, ale vtom zčistajasna zvadla, najednou jsem ji spíš podpíral než držel, aby se nevpouzela. Vstrčil jsem ji napůl do vozu, pak jsem jedním trhnutím otevřel druhé dveře, vlezl dovnitř, vtáhl ji k sobě a oboje dveře tiše zavřel. Obrátil jsem ji a zvedl na lůžko. Byla moje. Pocítil jsem najednou ohromné vzrušení, dokázal jsem to! Ze všeho nejdřív jsem jí dal roubík, pak jsem ji řemeny přivázal k lůžku, beze spěchu, bez panikaření, jak jsem si to naplánoval. Potom jsem se vsoukal za volant. Netrvalo to všechno ani minutu. Jel jsem po silnici nahoru, nijak rychle, ale hezky pomalu a klidně, a zahrnul jsem k místu, které jsem si na Hampstead Heath vyhlídl. Tam jsem zase vlezl zezadu do vozu a spoutal ji pořádně šátky a vším ostatním, co jsem si připravil, abych jí neublížil, a také aby nemohla křičet a bouchat do stěn vozu a tak. Ještě pořád byla v bezvědomí, ale dýchala, nějak chrčivě, jako kdyby měla katar, a tak jsem věděl, že je v pořádku.

Nedaleko Redhillu jsem podle plánu odbočil z hlavní silnice na liduprázdnou vedlejší vozovku a šel jsem se na ni dozadu podívat. Položil jsem baterku tak, aby bylo trochu vidět. Mezitím se probrala. Dívala se na

mě nesmírně velkýma očima, aspoň mi to tak připadalo, ale ne polekaně, skoro hrdě, jako by si řekla, že se nenechá za žádnou cenu vystrašit.

Nelekejte se, řekl jsem, já vám neublížím. Koukala na mě dál.

Byl jsem na rozpacích, nevěděl jsem, co mám říct. Je vám dobře, nepotřebujete něco, zeptal jsem se, ale vyznělo to hloupě. Myslel jsem tím ve skutečnosti, jestli nepotřebuje jít ven.

Začala kroutit hlavou. Pochopil jsem z toho, že ji roubík tlačí.

Jsmo řadu mil od Londýna, široko daleko tu nikdo není, řekl jsem jí, křičet nemá cenu, a jestli začnete, hned vám ten šátek zase uvážu, rozumíte?

Přikývla, tak jsem šátek rozvázal, a sotva jsem to udělal, nadzdvihla se, kam až mohla, vyklonila se stranou a začala zvracet. Bylo to hrozné. Cítil jsem pach chloroformu i zvratků. Nepromluvila. Jen tiše sténala. Ztratil jsem hlavu, nevěděl jsem, co si počít. Najednou mi došlo, že se musíme nejdřív dostat domů, tak jsem ji zas ústa zavázal. Bránila se, slyšel jsem, jak pod šátkem tlumeně vyráží ne, ne. Bylo to hrozné, ale přece jsem to udělal, protože jsem věděl, že je to tak nakonec nejlepší. Pak jsem skočil za volant a jeli jsme dál.

Dorazili jsme tam něco po půl jedenácté. Zajel jsem do garáže, pak jsem vyšel a rozhlédl se kolem, abych měl jistotu, že se za mé nepřítomnosti nic nepříhodilo. Ne že bych něco takového čekal, ale byl bych nerad, kdyby kvůli nějaké maličkosti všechno ztroskotalo. Sešel jsem do jejího pokoje, všechno bylo v pořádku, ani moc dusno tam nebylo, protože jsem nechal dveře otevřené. Spal jsem tam předtím jednu noc, abych si ověřil, jestli je tam dost vzduchu, a bylo to dobré. Věci na čaj a tak dále byly připravené, vypadalo to tam velmi příjemně a útulně.

A teď konečně nadešla ta velká chvíle. Vrátil jsem se do garáže a otevřel zadní dveře dodávky. Jako předtím šlo i teď všechno podle plánu. Sundal jsem jí řemeny a pomohl jí sednout, nohy jsem jí ovšem neuvolnil. Chvíli se pokoušela kolem sebe kopat, takže jsem byl nucen říct, že bych zas musel použít chloroform a tetrachlór (vytáhl jsem polštářek), jestli nepřestane, ale že jí nic neudělám, když se nebude vzpouzet. To zabralo. Zdvihl jsem ji – nebyla tak těžká, jak jsem si představoval. Odnul jsem ji dolů docela snadno. U dveří do pokoje se sice trochu bránila, ale tam už vlastně nemohla nic dělat. Položil jsem ji na postel. Dokázal jsem to!

V obličejí byla bílá, tmavomodrý svetr si při zvracení umazala, byla pěkně zřízená, ale strach jsem jí v očích neviděl. Bylo to zvláštní. Jen se na mě upřeně dívala a vyčkávala.

Tak tohle je váš pokoj, řekl jsem. Když uděláte, co vám řeknu, nic se vám nestane. Křičet nemá smysl. Ven vás nemůže být slyšet a stejně tu kolem není nikdo, kdo by vás zaslechl. Já teď odejdu. Máte tu sušenky a sendviče (koupil jsem je v Hampsteadu) a můžete si udělat čaj nebo kakao, když budete chtít. Přijdu zase zítra ráno, dodal jsem.

Viděl jsem, že chce, abych jí sundal roubík, ale to jsem neudělal. Rozvázal jsem jí jen ruce, a pak jsem hned chvátil ven. Trhala šátkem, aby se ho zbavila, ale já jsem dřív stačil zavřít dveře a zastrčit závory. Slyšel jsem, jak volá, vraťte se! Potom ještě jednou, ale už ne tak nahlas. Pak začala bušit něčím tvrdým do dveří. Myslím, že to byl kartáč na vlasy. Ani se to moc nerozléhalo, ale stejně jsem tam zavěsil tu falešnou polici a věděl jsem, že venku by nebylo slyšet vůbec nic. Asi hodinu jsem zůstal ve vnějším sklepě, jen tak pro případ. Nebylo to zapotřebí, neměla tam v pokoji nic, čím by mohla dveře vyrazit, i kdyby jí na to stačila síla –

koupil jsem samé plastické šálky a talířky, hliníkový čajník a příbory a tak dále.

Nakonec jsem se vrátil nahoru a šel si lehnout. Tak konečně byla mým hostem a na ničem jiném mi nezáleželo. Nespál jsem a přemýšlel o všem možném. Trochu mě znepokojovalo, že by můj vůz mohli objevit, ale takových dodávek byly přece stovky a jediní lidé, kteří mi opravdu dělali starost, byly ty dvě ženy, co přešly kolem.

A tak jsem ležel a myslel na ni tam dole, že asi také nespí. Hlavou mi táhly příjemné sny – o tom, jak jsem šel dolů a utěšoval ji. Vzrušovalo mě to, možná že jsem své fantazii popustil uzdu i trochu víc, ale nijak mě to neznepokojovalo, věděl jsem, že se svou láskou jsem ji hoden. A pak jsem usnul.

Později mi pořád opakovala, jakou jsem provedl špatnost, a že se mám snažit, abych si to aspoň trochu uvědomil. Mohu jen říct, že tehdy večer jsem byl strašně šťastný, jak už jsem se zmínil, měl jsem spíš pocit, jako kdybych vykonal něco velice odvážného, třeba vylezl na Everest nebo se nějak vyznamenal na nepřátelském území. Bylo mi tak krásně, protože jsem měl ty nejlepší úmysly. A tohle ona nikdy nepochopila.

Abych to shrnul, ten večer, to byl největší úspěch mého života (po té výhře v sazce, ovšem). Jako kdybych zase chytil modráška lesního nebo perleťovce malého. Prostě něco, co se člověku povede jednou za život, a často ani to ne, něco, o čem člověk spíš sní a vlastně ani nedoufá, že by se to mohlo splnit.

Budík jsem ani nepotřeboval, byl jsem vzhůru dřív, než se ozval. Sešel jsem dolů, dveře do sklepa jsem za sebou zamkl. Všechno jsem měl promyšlené. Zaklepal jsem a zavolal: vstávejte, prosím, počkal jsem deset

minut a pak jsem odsunul zástrčky a vešel dovnitř. Nesl jsem s sebou její kabelku, kterou jsem samozřejmě dřív prohledal. Nebylo v ní nic, co by mohla použít, kromě pilníčku na nehty a žiletkového nožíku na sestřihování vlasů, které jsem vyndal.

V místnosti se svítilo, ona stála u křesla. Byla úplně ustrojená a zase na mě upírala oči, ani stopy po strachu, zrovna vyzývavě. A zvláštní věc, nevypadala vůbec tak, jak jsem si ji za ten čas vtiskl do paměti. Nikdy jsem ji ovšem neviděl tak zblízka.

Doufám, že jste se dobře vyspala, řekl jsem.

„Kde to jsem, kdo jste a proč jste mě sem přivezl?“ zeptala se velice chladně, beze stopy sebemenšího rozčilení.

To vám nemohu říct.

„Žádám vás, abyste mě ihned propustil,“ pokračovala. „Tohle je hanebnost.“

Stáli jsme tam a upřeně hleděli jeden na druhého.

„Ustupte, ať mohu odejít.“ Vykročila přímo ke mně, ke dveřím. Ale já jsem neuhnul. Na okamžik mě napadlo, že se na mě vrhne, ale zřejmě pochopila, jak je to bláhové. Byl jsem rozhodnut, že nedopustím, aby nade mnou vyhrála. Zastavila se těsně přede mnou a znovu řekla: „Ustupte!“

Ještě nemůžete odejít, odpověděl jsem, a nenutíte mě, prosím vás, abych zas musel použít násilí.

Vrhla na mě zlý, chladný pohled a pak se odvrátila.

„Nevím, kdo si myslíte, že jsem. Jestli si myslíte, že jsem dcera nějakého boháče a že za mě dostanete obrovské výkupné, tak to pro vás bude rána.“

Já vím, kdo jste, odpověděl jsem. A o peníze mi nejde.

Nevěděl jsem, co jí mám říct. Byl jsem tak rozrušený, tak nervózní – konečně byla tady, živá, skutečná! Chtěl jsem se na ni dívat, na její tvář, na její krásné vlasy, na ni

na celou, útlu a půvabnou, ale nemohl jsem, když na mě tak upřeně hleděla. Nastalo zvláštní ticho.

Najednou se zas ozvala. „Copak si myslíte, že nevím, kdo jste?“ řekla jakoby vyčítavě.

Začal jsem rudnout, nemohl jsem si pomoci. Na tohle jsem nebyl připravený, ani mě nenapadlo, že by mě mohla znát.

„Zadní trakt radnice,“ řekla pomalu.

Já vám nerozumím, odpověděl jsem vyhýbavě.

„Teď nosíte knírek,“ dodala.

Dodnes nevím, jak se to dozvěděla. Snad mě párkrát viděla ve městě, možná že mě někdy zahlédla z oken jejich domu, na to jsem dřív nepomyslel, v hlavě jsem měl jako v úle.

„Měl jste fotku v novinách,“ řekla.

Nevím proč, ale vždycky mi hrozně vadilo, když mě chtěl někdo z něčeho usvědčit, a vždycky jsem se snažil něco vymyslet, tedy vymyslet si něco na svou obhajobu. Najednou mě napadlo, jak z toho ven.

Prohlásil jsem, já jenom plním příkazy.

„Příkazy,“ opakovala, „čí příkazy?“

To vám nemohu říct.

Nespouštěla ze mě oči. A také se nehýbala z místa. Snad si myslela, že se na ni každou chvíli vrhnu.

„Čí příkazy?“ zeptala se znovu.

Honem jsem se snažil na někoho vzpomenout. Nevím proč, ale napadlo mě jen jediné jméno, které mohla znát, pan Singleton. Byl ředitelem v Barclayově bance. Věděl jsem, že její otec tam má účet. Sám jsem ho tam několikrát viděl, a dokonce jak mluví s panem Singletonem.

Příkazy pana Singletona, řekl jsem.

Úplně ji to ohromilo, tak jsem honem pokračoval. Nesmím vám to prozradit, zabil by mě, kdyby se to dozvěděl.

„Pan Singleton?“ opakovala, jako kdyby se přeslechla.

Není takový, jak si myslíte, dodal jsem.

Sedla si najednou na opěradlo křesla, jako kdyby ji to všechno nějak zmohlo. „Chcete říct, že pan Singleton vám nařídil, abyste mě unesl?“

Přikývl jsem.

„Já se přece znám s jeho dcerou. On je... ale to je šílenství,“ řekla.

Pamatujete se na tu dívku z Penhurst Road?

„Na jakou dívku z Penhurst Road?“

Na tu, co zmizela před třemi lety.

To jsem si vymyslel. Tehdy ráno mi to zapalovalo. Aspoň se mi to zdálo.

„Asi jsem zrovna byla pryč, ve škole. Co se jí stalo?“

Nevím. Jenom to, že to udělal on.

„A co udělal?“

Nevím. Nevím, co se s ní stalo. Ale udělal to on, ať to bylo cokoli. Nikdo o ní od té doby neslyšel.

„Nemáte cigaretu?“ zeptala se náhle.

Nemotorně jsem vytáhl z kapsy balíček cigaret a zapalovač. Nevěděl jsem, jestli jí nemám nabídnout oheň, ale přišlo mi to hloupé.

Ještě jste nic nejedla, poznamenal jsem.

Držela cigaretu mezi prsty jako opravdová dáma. Svetr už měla vyčištěný. Byl tam těžký vzduch.

Jako kdyby mě přeslechla. A zvláštní věc, bylo mi jasné, že ví, že lžu.

„Tak vy mi chcete namluvit, že pan Singleton je sexuální maniak, únosce děvčat, a vy že mu v tom pomáháte?“

Řekl jsem, že musím. Ukradl jsem v bance nějaké peníze, a kdyby se na to přišlo, šel bych do vězení, víte, má mě v hrsti.

Celou tu dobu se na mě pořád upřeně dívala. Měla

velké, jasné, zvědavé oči, které se chtěly dopátrat pravdy (ale rozhodně ne všetečné).

„Vy jste přece vyhrál spoustu peněz, ne?“

Věděl jsem, že říkám něco, co nemá logiku. Rozčilením jsem celý zrudl.

„Tak proč jste ty peníze nevrátil? Kolik jste to vyhrál – sedmdesát tisíc liber? Tolik jste přece neukradl?“

Jsou tu ještě jiné věci, které vám nemohu prozradit. Prostě ho musím poslouchat.

Zvedla se, ruce v kapsách sukně. Tentokrát se pro změnu zahleděla na sebe do zrcadla (bylo jen kovové, samozřejmě, žádné sklo).

„A co chce se mnou dělat?“

To nevím.

„Kde je teď?“

Myslím, že se tu objeví.

Chvíli neříkala nic. Pak se najednou zatvářila, jako by ji napadlo něco, čím mě nachytá, něco, řekl jsem si, co by se mohlo zakládat na pravdě.

„No ovšem, tohle je zřejmě ten jeho dům v Suffolku.“

Ano, přikývl jsem a myslel jsem, kdovíjak nejsem chytrý.

„Jenže on žádný dům v Suffolku nemá,“ usadila mě mrazivým tónem.

To nemůžete vědět, namítl jsem. Ale znělo to dost chabě.

Chtěla mluvit dál, ale já jsem cítil, že jí to vyptávání musím zarazit. Netušil jsem, že je takhle rafinovaná, že není jako normální lidé.

Přišel jsem se vás zeptat, co byste chtěla k snídani. Jsou tu vložky, vajíčka a tak dále.

„Nechci nic,“ odsekla. „Tenhle příšerný kumbál a to anestetikum! Co to bylo?“

Nevěděl jsem, že vám bude špatně, opravdu ne.

„Pan Singleton vám to měl říct.“ Z jejího ironického tónu bylo jasné, že té báchorce o něm nevěří.

Honem jsem se zeptal, jestli chce čaj nebo kávu, a ona řekla kávu, jestli se jí nejdřív napijete sám. Tak jsem přešel do vnějšího sklepa, ale ještě než jsem zavřel dveře, zavolala: „Zapomněl jste si tu zapalovač.“

Mám ještě jeden. (Ale neměl jsem.)

„Děkuju,“ řekla a, zvláštní věc, skoro se usmála.

Když jsem udělal nescafé, přinesl jsem ho dovnitř. Dívala se na mě, jak piju, a potom se také párkrát napila. Celou tu dobu se mě vyptávala, ne, celou tu dobu jsem měl pocit, že by se mohla na něco zeptat, že najednou vyrukuje s nějakou otázkou, aby mě vyzkoušela a nachytala. Jak dlouho tu musí zůstat, proč jsem na ni tak hodný. Vymýšlel jsem si odpovědi, ale věděl jsem, že nejsou přesvědčivé. S ní nebylo snadné rychle na něco přijít. Nakonec jsem řekl, že jedu nakupovat, a zeptal jsem se, co by si přála, že jí koupím cokoli, co bude chtít.

„Cokoli?“ opakovala.

Cokoli rozumného, dodal jsem.

„To vám nařídil pan Singleton?“

Ne, to já sám.

„Chci jenom, abyste mě odsud pustil,“ odpověděla a víc už jsem z ní nedostal. Bylo to hrozné, najednou prostě přestala mluvit, tak jsem musel odejít.

Nechtěla se mnou mluvit ani v poledne. Uvařil jsem jí oběd ve vnějším sklepe a přinesl jí ho dovnitř. Ale neseďla skoro nic. Zase to na mě zkoušela, mrazivá jako led, ale tentokrát jsem jí nenaletěl.

Ten večer po jídle, kterého se také sotva dotkla, jsem zůstal dole a posadil se u dveří. Chvíli seděla a kouřila s očima zavřenýma, jako kdyby jí pohled na mě unavoval zrak.

„Přemýšlela jsem o tom. To, co jste mi tu vyprávěl o panu Singletonovi, je výmysl. Nevěřím tomu. Předně není ten typ. A i kdyby byl, nevybral by si na tu práci vás. Nebyl by podnikl všechny tyhle fantastické přípravy.“

Mlčel jsem, nedokázal jsem se na ni ani podívat.

„Dal jste si s tím obrovskou práci. Všechny ty šaty tady, knihy o umění, odpoledne jsem si spočítala, co jen ty stály! Třiačtyřicet liber.“ Hovořila jakoby sama se sebou. „Jsem váš vězeň, ale vy chcete, abych se tu cítila dobře. Takže existují dvě možnosti. Držíte mě tu kvůli výkupnému, patříte k nějaké zločinecké bandě či co.“

Ne, ne, to už jsem vám přece řekl.

„Víte, kdo jsem. Musíte tedy také vědět, že můj otec není žádný boháč. Nemůže to proto být kvůli výkupnému.“

Bylo v tom něco až tajemného, slyšet ji, jak pronáší své úvahy.

„Takže zbývá sex. Máte se mnou nějaké úmysly.“ Zkoumavě se na mě zadívala.

Pronesla to jako otázku. Úplně mě vyděsila.

Ne, to vůbec ne, takový já nejsem, budu se k vám chovat se vší slušností, bránil jsem se dost ostře.

„V tom případě musíte být blázen,“ prohlásila. „Ovšem vlídný a laskavý.“ Zahleděla se někam mimo mě.

„Přiznáváte, že ta historka s panem Singletonem je vymyšlená?“

Chtěl jsem vám to oznámit šetrně, řekl jsem.

„Oznámit co?“ vyhrkla. „Znásilnění? Vraždu?“

Nic takového jsem přece neřekl, bránil jsem se. Pořád mě zaháněla do defenzívy. V mých snech to bývalo vždycky obráceně.

„Tak proč jsem tady?“

Chci, abyste byla mým hostem.

„Vaším hostem!“

Vstala, obešla křeslo a naklonila se zezadu přes opěradlo. Přitom mě nespouštěla z očí. Modrý svetr si svlékla, měla na sobě tmavozelené šaty se skotskou kostkou, na způsob školních šatových sukni, s bílou blůzou, u krku otevřenou. Vlasy měla spletené dozadu do copu. Působný obličej. Vypadala krásně. Nevím proč, představil jsem si, jak mi sedí na klíně, bez hnutí, a já ji hladím po těch hebkých světlých vlasech, volně rozpuštěných tak, jak jsem je viděl později.

Mám vás rád, zašeptal jsem najednou. Z toho jsem blázen.

„Aha,“ řekla na to podivně vážným hlasem.

Pak už se na mě ani nepodívala.

Já vím, že říct nějaké ženě, že ji milujete, je staromódní, a rozhodně jsem to neměl v úmyslu. Představoval jsem si vždycky, že se naše oči jednoho dne setkají a pak se políbíme, a že do té doby nebude nic řečeno. Jeden chlápek od finančáků, Frajer jsme mu říkali a o ženách věděl všechno, vždycky hlásal, žádné prý nesmíš nikdy říct, že ji miluješ. I kdyby to byla pravda. A kdybys už musel říct: „Miluju tě“, ať to vypadá jako v legraci – jen tak o tebe budou stát. Žádné city, když z toho chceš něco mít. Hloupé bylo, že jsem si předtím nejmíň desetkrát umiňoval, že jí to neřeknu, že počkám, až to přijde u obou samo. Ale když teď byla u mě, hlava se mi z toho zatočila a často jsem řekl něco, co jsem nechtěl.

Ne že bych jí vyklopil všechno. Pověděl jsem jí, jak jsem pracoval na radnici, občas ji vídal a myslel na ni, na to, jak se chová a jakou má chuzi a co všechno pro mě znamená – a jak mi potom, když jsem přišel k penězům, bylo jasné, že se přesto na mě ani nepodívá, a bylo mi smutno. Když jsem skončil, seděla na posteli s očima upřenýma na koberec. Dlouho, jak se mi zdálo, nikdo z nás nepromluvil. Jen vedle ve sklepě tiše bzučel ventilátor.

Byl jsem celý rudý, jak jsem se styděl.

„A myslíte, že vás budu mít ráda, když mě tady budete držet jako vězně?“

Chci, abyste mě trochu poznala.

„Pokud budu tady, zůstanete pro mě jen únoscem. Chápete to?“

Vstal jsem. Už jsem s ní nechtěl být.

„Počkejte,“ zarazila mě a popošla blíž. „Dám vám slib. Já vás chápu, opravdu. Nechte mě odejít. Nikomu nic neřeknu a nic se nestane.“

Tehdy se na mě poprvé podívala vlídně. Jako by říkala, věřte mi, to bylo jasné. Kolem očí se jí objevil lehký úsměv, jak ke mně zdvihla hlavu, plná očekávání.

„Vždyt by to šlo. Mohli bychom být přátelé. Pomáhala bych vám.“

Hleděla mi do očí.

„Ještě není pozdě.“

Nedovedl bych říct, jak mi bylo. Musel jsem prostě pryč. Opravdu mi působila bolest. Tak jsem zavřel dveře a odešel. Ani jsem jí nedal dobrou noc.

Nikdo to nepochopí, budou si myslet, že mi šlo jenom o tamto. Když jsem si prohlížel ty knížky, ještě než přišla, představoval jsem si to někdy, nebo jsem o tom ani nevěděl. Jenže když přišla, všechno se změnilo. Na ty knížky nebo na ni v těch pózách jsem ani nepomyslel, ty věci se mi hnusily, protože jsem věděl, že by se to hnusilo i jí. Bylo v ní něco tak čistého, že člověk prostě musel být také takový, bylo zřejmé, že s tím jaksí počítá. Chci tím říct, že když jsem ji teď měl u sebe živou, připadaly mi jiné věci odporné. Nebyla jako ty, kterých si člověk neváží, a tak mu ani nesejde na tom, co dělá. Jí si člověk vážil, a tak mu na tom muselo záležet.

Tu noc jsem moc nespal, protože jsem byl úplně vyvedený z míry tím, jak se situace vyvinula, tím, co všechno

jsem jí napovídál hned první den, a jak jsem nakonec musel vypadat jako pitomec. Přišly i chvílky, kdy jsem si myslel, že budu muset jít dolů a odvézt ji zpátky do Londýna, jak chtěla. Já jsem mohl odjet za hranice. Ale pak jsem si představil její tvář a ten její cop, který jí visel trochu do strany, a jak stojí a chodí, i ty její krásné, jasné oči. A věděl jsem, že to nedokážu.

Po snídani – to ráno si vzala trochu vloček a kávy, aniž jsme spolu promluvili – byla už úplně oblečená, ale postel měla ustlanou jinak než dřív, takže v ní zřejmě spala, ale na tom nesejde – zarazila mě, když jsem odcházel.

„Chtěla bych s vámi mluvit.“ Zastavil jsem se.

„Sedněte si,“ pokračovala. Sedl jsem si na židli u schodů přede dveřmi.

„Podívejte se, tohle je přece šílený nápad. Jestli mě vážně máte doopravdy rád, nemůžete mě tady chtít držet. Vidíte přece, že je to pro mě utrpení. Ten vzduch, nemohu v noci dýchat, od rána mě bolí hlava. Umřela bych, kdybyste mě tu zavřel na dlouho.“ Vypadala opravdu znepokojeně.

Nebude to na dlouho, slibuji vám to.

Vstala, přešla k prádelníku a upřeně se na mě zadívala.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se.

Clegg, odpověděl jsem.

„A křestním jménem?“

Ferdinand.

Ostře na mě pohlédla.

„To není pravda,“ řekla. Vzpomněl jsem si, že mám v kabátě náprsní tašku, co jsem si koupil, se zlatým monogramem, a vytáhl jsem ji. Nechtěl jsem, aby věděla, že F znamená Frederick. Je to zvláštní, ale vždycky se mi líbilo jméno Ferdinand, ještě než jsem ji poznal. Zní to nějak cizokrajně a vznešeně. Strýček Dick mi tak

někdy z legrace říkal – lord Ferdinand Clegg, markýz z Broukova, říkával.

Čistě náhodou, dodal jsem.

„Říkají vám asi Ferdie. Nebo Ferde.“

Vždycky jen Ferdinande.

„Tak podívejte, Ferdinande, já nevím, co na mně vidíte. Nevím, proč mě máte rád. Snad bych se do vás i mohla zamilovat někde jinde. Já... jako by nevěděla jak dál, což bylo u ní neobvyklé, ...já *mám ráda* jemné a hodné muže, ale nedovedu si představit, že bych se do vás mohla tady zamilovat. Tady bych se nemohla zamilovat do nikoho. Nikdy!“

Odpověděl jsem, že ji chci jenom blíž poznat.

Seděla při tom na prádelníku a sledovala, jak to na mě zapůsobí. Tak jsem se měl na pozoru. Věděl jsem, že mě zkouší.

„Ale nemůžete přece unést někoho jen proto, abyste ho blíž poznal!“

Moc mi na tom záleží, abych vás poznal. V Londýně bych neměl naději. Nejsem moc chytrý a vůbec. A společensky nejsem to co vy. V Londýně byste se se mnou na veřejnosti neukázala ani za nic.

„To není fér. Já nejsem žádný snob. Snoby nesnáším. A nikoho předem neodsuzuju.“

Já vím, že *vy* za to nemůžete, řekl jsem.

„Snobismus je mi z duše protivný.“ Mluvila rozhorleně. Měla ve zvyku dávat na některá slova velice silný, mimořádný důraz. „Někteří z mých nejlepších londýnských přátel patří právě k té..., jak někteří lidé říkají, dělnické třídě. Svým původem. Na tom nám prostě nezáleží.“

Jako Peter Catesby, poznamenal jsem. (Tak se jmenoval ten mladík se sportovním vozem.)

„Ten! Toho jsem neviděla už řadu měsíců. Takový maloměšťák, omezený až hrůza.“

Živě jsem si pamatoval, jak nastupovala do toho jeho nablýskaného emgéečka. Nevěděl jsem, jestli jí mám věřit.

„Počítám, že to otiskly všechny noviny.“

Nedíval jsem se.

„Mohli by vás za to zavřít na léta.“

Ať, řekl jsem. Stálo by mi to za to, i kdyby mi dali doživotí.

„Slibuji vám, přísahám, že neřeknu nikomu ani slovo, když mě pustíte. Něco jim napovídám. A zařídím to tak, abychom se mohli vídat, jak často budete chtít, jak jen to bude možné, když nebudu pracovat. Nikdo se o tom nedozví, zůstane to jen mezi námi.“

Nejde to, řekl jsem, teď ne. Připadal jsem si jako krutý vládce, když tak žadonila.

„Jestli mě teď pustíte, zasloužíte si můj obdiv. Řeknu si, mohl si se mnou dělat, co chtěl, ale zachoval se rytířsky, jako skutečný gentleman.“

Nejde to, opakoval jsem. A nechtějte to po mně. Prosím vás, nechtějte to.

„Pomyslela bych si, že takový člověk stojí za to, abych ho blíže poznala.“ Seděla tam nahoře a nespouštěla ze mě oči.

Já už teď musím jít, řekl jsem rychle. Tak jsem spěchal, až jsem zakopl o poslední schod. Seskočila z prádelníku, zůstala tam stát a vzhlížela ke mně vzhůru se zvláštním výrazem ve tváři.

„Prosím vás,“ pronesla velice měkce a úpěnlivě. Těžko jsem odolával.

Bylo to, jako když nemáte sítku a chytíte nějaký vytoužený exemplář jen dvěma prsty (na to jsem byl vždycky šikovný) tak, že se k němu pomaloučku přiblížíte zezadu a už ho máte, ale musíte mu stisknout tělíčko a on přitom třepetá křídly. Není to tak snadné jako se smrtičkou. A s ní to bylo dvojnásob těžké, pro-